

DE STRIJD OM AERA 3
VONNIS

palm|slag

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Foto auteur: Luuk Buurman

© 2020 Uitgeverij Palmslag | Sanne de Bock

www.destrijdomaera.nl
www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 930 5953 5
NUR 285

PROLOOG

Er was iets gebeurd dat in het jarenlange bestaan van de Afscheiding nog nooit was gebeurd.

De Zuidelijke Grenswachters hadden zich uit de voeten gemaakt.

Ze waren zonder enige zichtbare aanleiding verdwenen en hadden een verraderlijke stilte achtergelaten aan de Zuidkant van de grens.

‘Zat eraan te komen natuurlijk,’ snoof een uit de kluiten gewassen Noorderlinge. ‘We wisten allemaal dat die watjes zich vroeg of laat gewonnen zouden geven.’

Geen van haar collega’s gaf antwoord. De waarheid was dat ze misschien stom waren, maar niet zo stom om te denken dat de Zuiderlingen zonder reden hun post zouden verlaten. Er was iets niet in de haak.

In het hele bos waren slechts twee personen te vinden die konden weten wat er aan de hand was. Een man en een vrouw, beiden zittend tegen het vervallen jagershutje een aantal meter ten noorden van de grens. Zij had haar gezicht in haar handen verborgen en deed zichtbaar haar best om haar hartverscheurende gesnik te smoren, hij had zijn arm om haar heen geslagen en drukte haar tegen zich aan, ietwat onbeholpen haar haren strelend. Ze gingen zo op in hun eigen ellende dat ze de verdwijning van de Zuiderlingen niet eens hadden opgemerkt. Daar kwam verandering in toen een vreemde trilling door de lucht hen deed opschrikken.

‘Wat was dat?’ vroeg de vrouw.

‘Geen idee,’ antwoordde haar vriend. Hij wilde nog iets zeggen, maar werd ruw onderbroken door het geraas van een luchtschip dat met een duizelingwekkende snelheid dichterbij kwam.

‘Nee!’ riep de vrouw en ze sprong overeind, meteen gevolgd door de man. Zonder nog iets te zeggen doken ze het splinterige hutje in, alsof dat hen ook maar enige bescherming kon bieden tegen wat er komen ging.

Het was met uitgelezen precisie dat de piloot zijn doelwit markeerde. De verhalen die over de Afscheiding de ronde deden, over zijn eeuwenoude, machtige ondoordringbaarheid, werden in één klap onderuit gehaald toen een serie bommen zich over het metaal uitstortte.

De Noorderlingen hadden geen idee wat hen overkwam. Schreeuwend grepen ze naar hun geweren, maar ze waren niet snel genoeg. Rhaegan Aricks aanval trof hen als een moordenaar in de nacht; ze hadden de strijd al verloren voordat ze beseften erin verzeild te zijn geraakt.

HET ZUIDEN

HOOFDSTUK I

‘Naar de uitgang!’ Ylaula kon het niet helpen dat haar stem oversloeg. In paniek rende ze door de gangen en hield slippend stil bij de bunker, waar Tomar, Quynnten en Eryk nog steeds stonden. Marius had zich bij hen gevoegd en ze leken te zijn verwickeld in een verhitte discussie.

‘Naar het Zuiden!’ bulderde Loren achter haar. Het was net alsof de afgelopen dagen niet hadden plaatsgevonden, alsof hij niet een paar uur geleden nog maar half bewusteloos in de ziekenboeg had gelegen. De kracht die de angst in zijn stem bracht was overweldigend.

‘Zuid valt aan!’ riep Ylaula. ‘Ze gaan de Af-’

Een donderende explosie deed haar bijna haar evenwicht verliezen. De gangen beefden en een grote stofwolk stortte vanaf het plafond naar beneden.

‘Wegwezen! Nu!’

Dat lieten de mannen zich niet nog eens zeggen. Schreeuwend stoven ze langs Loren en Ylaula heen in de richting van de Zuidelijke uitgang.

‘Ylaula! Wat-’

Rowaena’s gezicht was lijkleek toen ze haar aanvoerster aanklampte bij de Y-splitsing naar de keuken. Het antwoord kwam niet van Ylaula, maar van een tweede ontploffing die zo te horen vlak boven hun hoofden had plaatsgevonden. Op nog geen drie meter achter hen stortte het tunneldak met een luid geraas ineen. Ylaula hapte naar adem.

‘Weg weg weg!’ schreeuwde ze en ze gaf Rowaena een duw voor

zich uit. Ze wilde de rebel volgen maar werd bijna omvergelopen door Ellyn, die niet de indruk wekte precies te weten wat ze deed.

‘Naar Zuid!’ herhaalde Ylaula, maar Ellyn leek haar niet te horen. Ze wierp één blik op de ingestorte Noordelijke gang, slaakte een ijselijke gil en rende achter Rowaena aan.

‘Loren!’ riep Ylaula. ‘Loren, waar ben je?!’

De gangen schudden nu onophoudelijk en boven hun hoofden klonk een eindeloze serie aan explosies. Het was zover. Rhaegan Arick kwam de dood van zijn jongere broertje vergelden.

‘Ylaula! Hier!’ luidde Lorens stem door de mist van stof. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en zag zijn silhouet opdoemen in het flakkerende lamplicht. Hij had de kleine Gwaen in zijn armen en werd op de voet gevolgd door Gwaens moeder, Irys.

‘Er is daar niemand meer! Ze zijn allemaal al naar het Zuiden!’ riep hij uit. Met een hoofdknik kwam Ylaula weer in beweging, terwijl boven haar de zoveelste bom insloeg. Ze struikelde toen een groot stuk steen hard op haar onderbeen terecht kwam en met een smak viel ze op de grond. Haar kin raakte een brok van wat ooit het dak was geweest en meteen proefde ze bloed. Tranen sprongen in haar ogen.

‘Ylaula!’ Loren kon niets. Hij had zijn handen vol aan Gwaen en de jongen liet zich met geen mogelijkheid neerzetten. Opnieuw ging er een trilling door de tunnel en er klonk een daverend gerommel toen het plafond van de slaapzaal bezweek. Met een woeste brul krabbelde Ylaula overeind en ze kon nog maar net op tijd voorkomen dat ze werd bedolven onder een nieuwe lading stenen.

‘We redden het niet!’ riep Irys uit, maar Ylaula zag Loren zijn hoofd schudden.

‘Jawel. We redden het wel.’

Ze wist niet of hij er zelf in geloofde, of dat hij het enkel zei om Irys een hart onder de riem te steken, maar door een vreemde speling van het lot bleek hij gelijk te krijgen. Terwijl achter hen het laatste restje van de Noordelijke tunnels ineens stortte, zette Ylaula haar voeten op de stenen vloer van het kleine opslaghuisje in Zuid. Ze hadden het gehaald.

HOOFDSTUK 2

De Zuidelijke lucht was blauw en verstoken van bommenwerpers toen Rox een paar uur eerder door het raam van de eerste verdieping had toegekeken hoe Tomar met Aeva's hulp over de muur was geklommen. Nog steeds kon ze niet geloven dat ze erin waren geslaagd om Tomar ongezien het paleis uit te krijgen en haar hart bonsde in haar keel terwijl Aeva met een opgeluchte glimlach terug begon te rennen naar het paleis, duidelijk in de veronderstelling dat ze de klus ongezien hadden geklaard.

Niets bleek echter minder waar.

'Gyllian!' Rox maakte haast een sprongetje van schrik toen plotseling haar achternaam door de tot dan toe uitgestorven hal schalde. 'Hier komen! Nu!'

Met een ruk draaide ze zich om naar een blonde Paleiswachter. Ze kende zijn naam niet, maar ze was er vrij zeker van dat ze hem eerder die week een keukenmeid had zien slaan.

'Wat is er aan de hand, meneer?' vroeg ze terwijl ze haastig deed wat haar werd opgedragen. De Wachter droeg een goudkleurige helm die glansde in het lamplicht. Hij had zijn vuisten om een geweer geklemd.

'Waar is je vriendinnetje?' donderde hij.

'Wie bedoelt u?' vroeg ze. Ze keek de Paleiswachter aan met een gespeelde glimlach en hield haar hoofd een beetje schuin, in een wanhopige poging om hem in te palmen. Zoals ze al had verwacht was de Wachter daar niet vatbaar voor.

‘Die kleine, die met die korte blonde haren,’ blafte hij. ‘Die elendeling die zojuist een van onze koks een zetje over de oostelijke muur heeft gegeven.’

Rox voelde haar hart overslaan en op slag werd haar mond droog.

‘Ik weet niet waar u het over heeft, meneer,’ antwoordde ze. Op de een of andere manier was het haar gelukt om te blijven glimlachen, maar achter haar masker van vriendelijkheid speelde zich een druk denkproces af. De man had gelijk: waar *was* Aeva? Zou ze meteen weer het paleis zijn binnengegaan, of zou ze voor de zekerheid nog even buiten hebben gewacht, om te kijken of Tomar het er echt veilig vanaf had gebracht? Wat ze ook aan het doen was, Rox hoopte vurig dat Aeva niet, zoals ze hadden afgesproken, naar de eerste verdieping zou–

Ze had de gedachte nog niet afgemaakt of ze zag haar vriendin achter de rug van de Paleiswachter verschijnen. Rox’ maag keerde zich om en ze begon zo onopvallend mogelijk haar hoofd te schudden, maar het was al te laat. De Wachter moest Aeva’s voetstappen hebben gehoord want een fractie van een seconde later had hij zich naar haar omgekeerd en zijn wapen op haar borst gericht.

‘Stride! Wat was dat net, bij de muur? Waar is Vanna naartoe? Verklaar jezelf!’

‘Ik... hij... we...’ stamelde Aeva, maar nog voor ze iets had kunnen bedenken was de man op haar afgebeend en greep hij haar hardhandig bij de hals van haar beige jurkje.

‘Voor de draad ermee! Wie ben jij eigenlijk? Het verhaal gaat dat jij en je vuile vriendjes afkomstig zijn uit het leger, maar ik geloof er helemaal niets van. Er is nooit melding van jullie gemaakt, niet vanuit Landmacht, niet vanuit de Luchtmacht en niet vanuit de Marine, dus wat moeten jullie hier? Waar komen jullie vandaan?!’

‘De Luchtmacht,’ reageerde Aeva. ‘We komen uit de Luchtmacht. Het verhaal dat u heeft gehoord klopt, we zijn overgeplaatst vanwege ons goede werk als schoonmaaksters. Misschien hebben ze u er niet van op de hoogte gesteld – ik kan me voorstellen dat ze de Paleiswacht niet vervelen met dat soort nieuwtjes – maar er

was een drastisch tekort aan schoonmaaksters in het paleis.’ Er verscheen een vertrouwelijke blik in haar ogen en ze boog zich iets dichter naar de Paleiswachter toe.

‘Er zijn er een paar geëxecuteerd vanwege het stelen van voedsel...’

‘Onzin!’ bulderde de Wachter en hij gaf Aeva een duw van zich af. Ze struikelde naar achteren en viel, waarbij ze met haar hoofd hard tegen de gouden buste van een vroegere Koningin botste. Rox slaakte een kreetje en sloeg haar handen voor haar mond.

‘U kunt me wel mishandelen, meneer,’ gromde Aeva, kreunend over haar achterhoofd wrijvend, ‘maar dat maakt mijn verhaal niet minder waar. We komen uit de Luchtmacht en als u uw gezaghebbers in twijfel trekt dan moet u bij hen aankloppen, niet bij mij.’

Hulpeloos keek Rox toe hoe de Paleiswachter rood aanliep van woede en Aeva met een vliegensvlugge beweging van de grond plukte. Zijn ogen spogen vuur toen hij haar tegen de crèmewitte muur naast het standbeeld drukte.

‘Wat was je aan het doen met die kok? Waar heb ik zojuist een deel van mijn manschappen naartoe gestuurd?’

‘Ik weet niet waar u het over heeft,’ antwoordde Aeva.

‘Jij kleine...’ begon de Wachter, maar voordat hij zijn wapen had kunnen grijpen had Rox haar stem verheven.

‘Hij had heimwee, meneer!’ riep ze schril uit. ‘Hij kon het niet aan! Hij miste zijn familie vreselijk – zijn vrouw werkt ook in de Luchtmacht. Hij... hij... hij kon het natuurlijk niet zeggen, maar hij móést hier weg. Hij sliep niet, at niet, dronk niet... Hij was hier pas een paar dagen, maar je kon hem gewoon zien vermageren. Dus vroeg hij of we hem wilden helpen om te ontsnappen. Dat was de enige optie die hij kon bedenken.’

De Paleiswachter snoof.

‘Dus jij beweert dat ik mijn collega’s richting de Luchtmacht heb gestuurd om een kok met heimwee te vangen?’ zei hij.

‘Ja,’ antwoordde Rox in een poging net zo standvastig te klinken als Aeva had gedaan. Wat de Wachter ook van haar verhaal dacht, het leidde hem in ieder geval af: zijn grip op Aeva’s jurk ont-

spande iets en terwijl hij duister naar Rox loerde, lukte het Aeva om zich voorzichtig los te trekken en een paar passen bij hem vandaan te doen.

‘Dat is misschien wel de grootste onzin die ik in tijden heb gehoord,’ merkte de Wachter op. ‘Maar goed, we zullen er vanzelf wel achter komen wie er gelijk heeft, als mijn mannen binnenkort bericht sturen vanuit de Luchtmachtbasis.’

Aeva knikte.

‘Nou, dan zullen we ons maar weer over de schoonmaak buig—’

‘Nee.’ Zonder te kijken pakte hij Aeva bij haar bovenarm en begon haar Rox’ kant op te trekken, terwijl hij in één vloeiende beweging zijn geweer op zijn rug hing. Rox huiverde toen de in een witte handschoen gehulde vingers van zijn vrije hand zich om haar eigen arm sloten.

‘Denk maar niet dat jullie het voordeel van de twijfel zullen krijgen. Meekomen.’

Machteloos keken Rox en Aeva elkaar aan terwijl ze door de Wachter de gang uit werden gesleurd.

HOOFDSTUK 3

‘Waar is Marius?’

Zachtjes hijgend keek Ylaula de groep rond en constateerde tot haar afschuw dat er een paar van hen misten.

‘En Ellyn? En Tomar?’

Niemand gaf antwoord. Haar ogen bleven hangen op Quyn-ten, die haar bleekjes aankeek en er lang voor nodig had om zich ertoe te zetten de waarheid uit te spreken.

‘Ellyn was totaal over de rooie,’ zei hij zachtjes. ‘Ze ging de verkeerde kant op. Marius en Tomar hebben geprobeerd haar terug te halen.’

Ylaula slikte.

‘Ik riep dat ze zich uit de voeten moesten maken, maar ze luisterden niet,’ vulde Eryk aan. Er liep een straal bloed over zijn slaap en zijn zandblonde haren waren grijs van het steengruis. ‘Ze... ze waren in de slaapzaal.’

Er viel een stilte in de groep en het duurde een hele tijd voordat Ylaula zichzelf weer genoeg in de hand had om het woord te nemen.

‘Dat is verschrikkelijk,’ zei ze verstikt. Automatisch zochten haar ogen naar Loren, maar voordat ze hem had gevonden voelde ze zijn hand op haar rug. De warmte van zijn handpalm verspreidde zich door haar lichaam en haar ogen vulden zich met tranen.

‘Het spijt me,’ bracht ze uit. ‘Ik... Ik had...’

Zonder erbij na te denken had ze een hand op haar buik gelegd,

maar in tegenstelling tot de troost die ze verlangde veroorzaakte de lichte bolling onder haar vingers plotseling enkel nog angst. Er was iets veranderd. Het had tot aan dit moment, tot aan de vernietiging van de Afscheiding geduurd voor ze het aan zichzelf had durven toegeven. Al die jaren had ze voor het Noorder Koninkrijk gevochten zonder ook maar een moment stil te staan bij de mogelijke consequenties. Nu was ze plotseling bang, bang dat de aanvallen niet zouden stoppen en bang dat ze het niet zou overleven. Maar ze móést het overleven, want het was niet langer alleen haar leven dat op het spel stond. Ze had gedacht dat ze het aankon. Ze had niet durven stilstaan bij het alternatief. Maar als ze Tomar, Ellyn en Marius al niet had kunnen redden, hoe moest ze dan ooit haar kind beschermen?

‘Ik heb het verpest,’ zei ze. ‘Ik had sneller moeten handelen. Ik had jullie eerder moeten waarschuwen. Het is mijn schuld dat ze... dat ze dood zijn.’

Ze zag de rebellen fronsen, maar ging door voordat iemand de kans zou krijgen om wat te zeggen.

‘Rhaegan Arick is me te vlug afgeweest. Omdat ik te lang heb gewacht, waren we allemáál bijna-’

‘Ho!’ onderbrak Loren haar. ‘Rustig aan. Het is niet jouw schuld. Niemand had kunnen voorspellen wanneer Arick precies zou aanvallen.’

Ylaula wierp hem een korte blik toe en begon haar hoofd te schudden, maar voordat ze hem had kunnen tegenspreken had Eryk het woord genomen.

‘Loren heeft gelijk.’ Zijn doorgaans zo kalme stem sloeg over, maar in zijn ogen lag een standvastige blik. ‘Natuurlijk was het niet jouw schuld. Jij kon toch ook niet voorspellen wat Arick precies zou doen? Niemand kon dat.’

‘Ik...’ begon Ylaula, vastberaden om hun ongelijk te bewijzen, maar ze werd afgekappt door Rowaena. Glimlachend legde de jonge schoonmaakster haar hand op Ylaula’s onderarm en schudde haar hoofd. Ylaula slikte moeizaam terwijl ze naar beneden keek en haar

best deed om haar wilskracht te behouden. Het witte kruisje aan de binnenzijde van Rowaena's pols lichtte op als een ster.

‘Het is niet jouw fout, Ylaula,’ zei Rowaena. ‘Dit viel niet te voorkomen. We moeten verder, het heeft geen zin om te blijven hangen in wat er is gebeurd. Dat zouden Ellyn, Tomar en Marius ook hebben gezegd.’

Rowaena's donkerbruine ogen waren gefocust maar glansden. Het deed Ylaula pijn om erin te kijken; Rowaena had veel tijd doorgebracht met Marius toen ze met zijn tweeën de gewonde rebellen hadden verzorgd na de dood van de Volksvertegenwoordiger. Hij had haar geleerd hoe ze medicijnen moest toedienen en wonden moest verbinden, de praktische kneepjes van zijn medische kennis op haar overgedragen alsof hij had geweten dat dit moment ooit zou komen. Van alle rebellen moest Rowaena het hardst zijn getroffen door zijn dood, maar toch gaf haar besliste toon geen enkele ruimte voor verdriet.

‘We moeten door, Ylaula,’ herhaalde ze. ‘Jij bent onze leidster, we volgen jou.’

Ylaula zuchtte en veegde een lok haar uit haar gezicht.

‘We...’ begon ze opgelaten. Het probleem was niet dat ze niet wist wat ze moesten doen, want dat was wel duidelijk. Ze moesten hier weg. Zij moest de baby, de rebellen en zichzelf in veiligheid zien te brengen. De oorlog moest worden omzeild. Ze hoefde er niet eens over na te denken waar ze heen wilde, want dat had ze dagen geleden al bedacht – of eigenlijk, als ze het echt eerlijk toegaf, was het zaadje van haar idee misschien al wel geplant toen ze nog in het Zuidelijke paleis woonde. Het had zich verder ontwikkeld aan Lorens ziekenbed, waar ze, starend naar de muurtekeningen van de boze stokpoppetjes en de vallende bladeren, had besloten dat Aera niet lang meer veilig zou zijn. Meteen had ze geweten wat hun onvermijdelijke volgende stap zou zijn. Ze was ervan overtuigd geweest dat het hun enige optie was, maar nu het erop aankwam vreesde ze plotseling de reactie van de rebellen.

Bijtend op haar onderlip liet ze haar ogen van Rowaena's aanspo-

rende gezicht naar de mensen achter haar gaan. Gwaen klampte zich met een hartverscheurende stevigheid vast aan Irys' been. Irys streefde afwezig over zijn vuurrode haren, haar licht getinte gelaat besmeurd met grijze vegen. Ze haakte haar ogen strak in die van Ylaula, ongerust maar met een onverzettelijke wilskracht. Ylaula haalde diep adem.

'Ik wil verder naar het zuiden,' zei ze. 'De oorlog heeft zijn hoogtepunt bereikt. Het Noorden zal deze aanslag niet over zijn kant laten gaan. Als ze er ook maar een beetje toe in staat zijn, zullen ze wraak nemen en dat wil ik niet meemaken. We moeten een schuilplaats vinden, een plek waar we ons kunnen herpakken, buiten de vuurlinie.'

Onbewust ging ze wat breder staan en zette zich schrap, zichzelf dwingend om zelfverzekerd te blijven.

'Ons doel is niet veranderd: het is nog steeds onze taak om te vechten voor een vredig en rechtvaardig Koninkrijk. Maar op dit moment kunnen we niets beginnen. We moeten eerst aansterken, ons organiseren, een plan bedenken. Dan pas kunnen we onze slag slaan, dan pas maken we een kans om te winnen.'

'Waar wil je naartoe dan, Ylaula?' vroeg Daren. De voormalige Noordelijke Grenswachter was de grootste en meest gespierde van de rebellen, maar die indruk wekte hij nu niet. Met zijn hangende schouders en zijn onderdanige blik leek hij niet veel langer dan Quynnten, die naast hem stond en Ylaula bedenkelijk aankeek. Zijn rossige haren staken alle kanten uit en in zijn met sproeten bedekte onderarm zat een bloedende snee. Ylaula haalde diep adem en likte langs haar lippen. Plotseling dreigde de misselijkheid haar weer te overvallen en ze moest moeite doen om er niet aan toe te geven.

'Ik wil naar het zuidelijke uiteinde van het Zuider Koninkrijk. Er is maar één plek waar we niet in het kruisvuur staan, en dat is aan de andere kant van de landsgrens. Ik wil naar het Onbekende Woud.'

Er ging een siddering door de groep en ze hoorde meerdere rebellen huiveren. Meteen voelde ze de aandrang om in te binden,

om te doen alsof het een grapje was en te roepen dat ze naar de binnenlanden zouden gaan, maar ze deed het niet. Hoewel de stilte die volgde op het uitsterven van haar stem haar vervulde van onbehagen, wist ze dat ze de juiste keuze had gemaakt. De rebellen hadden haar aangewezen als leidster, dus nu zouden ze zich door haar moeten laten leiden ook.

‘Het... het Onbekende Woud?’ herhaalde Irys uiteindelijk. Ze hoestte zachtjes toen ze bij het uitspreken van die woorden een teug stof inademde en slikte hoorbaar.

‘Wat moeten we daar?’

‘Tot rust komen. Herstellen,’ antwoordde Ylaula. ‘We zijn gewond. We hebben tijd nodig om op krachten te komen, en die tijd zullen we hier niet krijgen.’

‘Weet je zeker dat het Onbekende Woud daar de beste plek voor is?’ vroeg Eryk. Hij had zijn ogen tot spleetjes geknepen en wreef bedenkelijk over zijn kin. Met zijn lange, atletische bouw was hij een Zuiderling bij uitstek, maar van alle Zuidelijke rebellen was hij de enige die de moeite had genomen om het Noordelijke accent te leren – gewoon, voor het geval dat. Er vielen een paar stukjes steen uit zijn haren toen hij kort zijn hoofd schudde.

‘Kunnen we niet beter ergens in de binnenlanden van Zuid schuilen?’

Ylaula begreep waar zijn twijfel vandaan kwam. Het bos aan de zuidelijke grens van Zuid sprak bij iedereen tot de verbeelding. Het had geen officiële titel, maar was in de loop der jaren berucht geworden in beide Koninkrijken. Volgens de informatie die Ylaula erover had gekregen in de Marinebasis had niemand, niet uit Noord en niet uit Zuid, ooit een voet gezet voorbij de zuidgrens. Het Onbekende Woud was een dicht en onbegaanbaar gebied waarvan werd beweerd dat het was bezeten door een kwade kracht, een duistere energie die iedere ongenode gast zou doden. Ze was het altijd met de Mariniers eens geweest dat de verhalen niets anders konden zijn dan een mythe, in het leven geroepen door de Zuidelijke regering om te voorkomen dat ze opstandelingen uit het oog

zouden verliezen. Toch was zij kennelijk een van de weinigen die er zo over dachten, want het duurde niet lang voordat de rest van de rebellen net zo bedenkelijk begon te kijken als Eryk dat deed.

‘De zuidelijke grens is erg ver weg,’ merkte Irys op. ‘Eryk heeft gelijk, het is veel gemakkelijker om naar de binnenlanden te gaan. Daar zal toch niet zo veel van de oorlog te merken zijn?’

Ylaula schudde haar hoofd.

‘Ik snap dat jullie nerveus worden van het idee om onbekend gebied te betreden, maar bekijk het van de andere kant: het is niet alleen voor ons onbekend, dat is het voor heel Aera. We zullen er veilig zijn.’

Ze bekeek de bezwaarde gezichten van de groep en voegde eraan toe: ‘Luister. Ik wil jullie niet te veel hoop geven, maar ik heb redenen om te geloven dat we in het Woud misschien wel een betere schuilplaats zullen vinden dan in het Koninkrijk. Er zijn dingen die... die de regering ons nooit heeft verteld, en ik denk dat die met het Woud te maken hebben. Als ik gelijk heb, kunnen we er misschien een veilige haven vinden.’

Het groepje keek haar verward aan.

‘Waar heb je het over?’ vroeg Eryk. ‘Wat is er in het Woud?’

‘Ik weet het niet precies,’ gaf Ylaula toe. ‘Ik wil jullie geen valse beloftes doen. Jullie moeten me vertrouwen; ik heb het beste voor met ons allemaal en zelfs als ik ongelijk heb, zullen we in het Woud veiliger zijn dan in Aera.’

‘En wat nou als...’ begon Quynten, maar hij werd onderbroken door Loren, die zijn fronsende blik niet van Ylaula afwendde terwijl hij luidruchtig zijn keel schraapte.

‘Moet ik jullie eraan herinneren dat jullie slechts een paar minuten geleden Ylaula tot jullie leidster hebben uitgeroepen? Als Ylaula zegt dat we naar het zuiden gaan, dan gaan we naar het zuiden.’

De definitieve toon in zijn stem strookte totaal niet met de verwijfelde blik die hij Ylaula toewierp, maar het maakte niet uit. Plotseling durfde niemand in de groep meer bezwaar te maken, en Ylaula wierp hem een dankbare glimlach toe.

Er heerste een uitgelaten sfeer in de straten van Termyn. Overal waren mensen naar buiten gekomen om de aanval op het Noorden te bespreken en het geluid van hun gelach en geanimeerde gesprekken vulde de lucht. Om de zoveel tijd blikten ze verwachtingsvol naar de hemel, hopen op nog meer vliegtuigen. Het duurde niet lang voordat die wens werd vervuld; de rebellen hadden nog niet de helft van het centrum overbrugd of een nieuwe okergele straaljager doemde op in de bewolkte lucht. Met samengeknepen ogen keek Ylaula naar het druppelvormige gevaarte, dat vanaf de Luchtmachtbasis in het oostelijke Tordens op weg was naar het Noorder Koninkrijk. Haar adem stokte in haar keel en zonder het te beseffen greep ze Lorens hand. Hij reageerde door een arm om haar heen te slaan en haar tegen zich aan te trekken, maar zelfs de warmte van zijn lichaam was niet in staat om haar onbehagen te verminderen.

‘Hij maakt ze met de grond gelijk,’ fluisterde ze terwijl ze haast automatisch haar hoofd tegen zijn borst legde. Ze kende Rhaegan. Als hij boos was, dan was hij woedend. Hij zou niet volstaan met een simpele aanval op de Afscheiding. Hij had beloofd het Noorden te laten branden voor wat ze Trystan hadden aangedaan, en er was geen enkele reden om te geloven dat hij die belofte niet zou waarmaken. Ze had haar blik nog niet losgescheurd van de hemel toen een tweede toestel de wolken doorkliefde.

‘Het komt goed,’ fluisterde Loren, zo zacht dat alleen zij het kon horen, maar ze geloofde er niks van.

Plotseling moest ze denken aan Haelen. Waar zou ze op dit moment zijn? Had ze op tijd een schuilplek weten te vinden? Terwijl Ylaula vol afgrijzen de bommenwerpers nastarde, weerklonken in haar hoofd de woorden die Haelen had geuit tijdens hun laatste, definitieve discussie.

Wil jij machteloos toekijken hoe hij Noord in as legt? Wil je Rhaegan Arick ongestraft zijn gang laten gaan?

Zonder het te beseffen balde Ylaula haar handen tot vuisten. Haelen had het allemaal mooi voorgesteld. Ze had gedaan alsof de keuze simpel was, alsof Ylaula gewoon een zwakkeling was die

het hazenpad wilde kiezen, en waarschijnlijk had ze daar ook echt in geloofd. Het was dat besef dat Ylaula nog het meeste stak, want ergens, heel diep vanbinnen, was ze het met Haelen eens. Natuurlijk voelde het verkeerd om hier te staan, om te midden van de feestende Zuiderlingen te aanschouwen hoe haar land werd vernietigd. Maar Haelen was niet rationeel, dat was altijd al haar probleem geweest. Er was helemaal geen keus. Een handvol rebellen kon niets betekenen tegen de Zuidelijke regering.

‘We kunnen niets doen,’ mompelde Loren, alsof hij haar gedachten had gelezen. ‘Er is niets wat we kunnen doen. Dat is er nooit geweest. Wat wil je beginnen tegen de Zuidelijke Luchtmacht?’

‘Ik weet het,’ antwoordde Ylaula automatisch en ergens wist ze dat het zo was, maar toch voelde het als een leugen.

‘Kom,’ zei Loren met een zacht duwtje in de richting van het zuiden. ‘Laten we verdergaan, voordat iemand ons in de gaten krijgt.’

Pas aan het einde van de dag vonden ze eindelijk de schuilplaats waarnaar ze hadden uitgekeken. Het was een oude schuur aan de rand van een klein graanveld, waar momenteel geen Zuiderling te bekennen was omdat iedereen het te druk had met feestvieren. Het gebouw was krap, donker en bedompt, maar bevond zich ver genoeg bij de boerderij vandaan om er ongezien naar binnen en naar buiten te kunnen glippen. Er lagen zelfs een paar zakken met fruit, waaraan de hongerige rebellen zich gretig tegoed deden. Even overwoog Ylaula om hen terecht te wijzen voor het bestellen van een burger, maar toen streek ze met haar hand over haar bollende buik en besloot ze ook een vrucht te pakken.

De groep was uitgeput. Eryk had zich de hele dag groot gehouden, maar de klap op zijn hoofd had zijn tol geëist en zijn gelaat had geleidelijk aan een grijzige tint gekregen. Hij was nogal stilletjes op een zak graan gaan zitten en staarde strak voor zich uit terwijl hij kauwde, te vermoeid om te reageren op wat er om hem heen gebeurde.

Loren zag er niet veel beter uit. De kleur in zijn gezicht, die net weer een beetje was teruggekomen, was in de afgelopen uren snel weggetrokken en onder zijn ogen lagen donkere kringen. Ook hij zei niets terwijl hij kauwde, maar hij had wel zijn hand op Ylaura's knie gelegd.

Ze aten tot de zak nog maar voor de helft was gevuld en besloten de rest te bewaren voor de volgende ochtend. Er heerste een bedrukte sfeer in de maffe ruimte; nu de rebellen zich niet meer konden bezighouden met het eten was er nog maar weinig wat hen afleidde van hun angsten en verdriet. Rowaena knoopte een zacht gesprek aan met Daren, die tijdens de hele tocht amper een woord had gezegd, maar het kostte haar moeite om het op gang te houden. Hoewel Daren trouw haar vragen bleef beantwoorden wendde hij al snel zijn blik af en zijn donkerbruine ogen, die hij strak op de grond gericht had, vulden zich met tranen. Meteen beseft Ylaura dat ze het over Irla hadden. Sinds hun mislukte poging tot het bevrijden van de Noordelijke Volksvertegenwoordiger, die door Irla was gedwarsboomd maar waarbij ze zelf om het leven was gekomen, had Daren geen woord meer over zijn vriendin gerept. Hij was altijd al een stille kracht geweest, een man van weinig woorden, maar na Irla's dood was zijn zwijgzaamheid nog verder toegenomen. Zijn aanblik vervulde Ylaura van medelijden. Hoewel Daren vroeger een Grenswachter was geweest, en dus langs de Afscheiding had gepatrouilleerd met een wapen in zijn handen, kende ze niemand die zo door en door goed was als hij. Ze kon er gewoon niet bij hoe Irla hem zo'n lage streek had kunnen leveren.

Quynten, die vroeger fruitteler was geweest, bekeek met halve interesse de landbouwwerktuigen die in de schuur waren opgesteld. Hij stond een beetje verloren met zijn rug naar Ylaura toe en terwijl Ylaura hem bekeek, beseft ze plotseling hoe klein de groep was geworden. Tomar, Ellyn en Marius hadden een gapend gat achtergelaten en ze vroeg zich af of ze dat verlies ooit weer zouden kunnen opvullen.

Afgepeigerd wreef Ylaura over haar gezicht en liet haar ogen naar